

PIRMAS SKYRIUS

O, žiūrėkit, jie pasodino gėlių prie įėjimo į parką! – aiktelėjo mama. – Matai tą gėlių darželį, Itanai?

– Aišku, matau. – Bet iš tikrųjų Itanas norėjo pamatyti pokemoną, vos prieš sekundę iššokusį jo telefono ekrane. Kur jis prasmego? Gal jie jau jį praėjo?

– Čia, – sukuždėjo jaunėlė sesuo Devina. Ji pirštu pasuko žemėlapijį jo telefono ekrane ir bakstelėjo į geltoną pokemoną. Gėlių darželyje, tiesiai virš saulutės žiedo, plasnojo Pidžis.

Itanas atsiduso. Mieliau būtų radęs ką nors galingesnio, pavyzdžiui, Pidžeotą. Deja! Berniukas sviedė PokeRutulį ir kaipmat pagavo paukštį primenantį pokemoną.

– O, Pidžis! – pareiškė kaip visada atsiliekantis tėtis.

– Ką sakei, brangusis? – paklausė mama.

Tėtis pakėlė akis nuo telefono ir atsikrenkštė.

– Sakiau, kad labai *gražu*. Na, tas gėlių darželis. – Kartais jis dėdavosi, kad „Pokémon GO“ jam visai nerūpi, bet Itanas žinojo tiesą.

Devina pritūpė, kad Pidžis atsidurtų jos telefono ekrano viduryje, ir Itanas tarė:

– Tu jų ir taip turi septyniolika.

Ji užsikišo raudonų plaukų sruogą už ausies ir kinktelėjo.

– Aha, turiu visą pulką. O dabar, – ji brūkstelėjo savo PokeRutulį, – turiu dar vieną. Pričiuopau!

– Kodėl keleto jų neiškeiti profesoriui Vilou į saldinius? – paklausė Itanas. – Arba jų neevoliucionuoj, kad būtų galingesni?

Devina suraukė strazdanotą nosį.

– Iškeisti savo Pidžius? Jokiu būdu. Jie tokie mieli. Žiūrėk!

Ji kyštelėjo Itanui savo Pidžio nuotrauką. Pokemonas tupėjo tiesiai ant mamos sportbačio galo.

– Cha! Geras, – nusijuokė jis. Devina buvo prifotografavusi pokemonų žmonėms ant pečių ar delnuose. Sesė kartais jų net negaudė – jai labiau rūpėjo juos nufotografuoti!

Mama irgi pamatė nuotrauką ir papurtė pėdą, lyg ant jos iš tiesų tupėtų pokemonas.

Devina nuskubėjo pirmyn, žavėdamasi savo naujuoju Pidžiu, o Itanas truktelėjo mamą į šoną.

– Nemanai, kad metas padovanoti Devinai *tikrą* augintinį? – paklausė jis.

Tiesa ta, kad pats Itanas augintinio norėjo labiau nei gyvūnus dievinanti jo sesuo. Jis jau gerus dvejus metus prašo šuns. „Bet jei reikalai ir toliau klostysis taip, kaip šią vasarą, jau greičiau gausime auginti balandį“, – atsiduso jis.

Mama, kaip visada, klausimą apie augintinį nuleido negirdomis.

– Eime, mielasis, – tarė ji, bėgdama vietoje. – Man reikia išperėti kiaušinį. Liko tik pusė kilometro!

Iš tikrųjų mama niekada nebuvo pagavusi pokemono, kad ir kiek kartų Itanas mėgino ją išmokyti. Ji mieliau juos išperėdavo – kad pasimankštintų, nes, kaip nekilnojamojo turto agentė, darbe to padaryti negalėdavo. Jos šūkis buvo: „Tu žaisk kaip tu nori, o aš – kaip aš noriu!“

Kai kurie kiaušiniai prasiverdavo jau po trumpo pasivaikščiojimo. Kiti trukdavo ilgiau. Tad nuo tada, kai jie atrado „Pokémon GO“, mama kas vakarą kviesdavo šeimą pasivaikščioti po Niuvilio rajoną.

– Kita stotelė – Mažoji bibliotekėlė! – pareiškė ji.

Mažoji bibliotekėlė priminė inkilą, tai buvo medinė dėžė ant stovo, kur žmonės palikdavo perskaitytas knygas, kad jas galėtų perskaityti kiti. Bet į ją pažvelgęs, Itanas matė tik ryškiai mėlyną PokeStotelę savo telefone. Smalsaudamas, kas pasirodys šįvakar, sukteļėjo medalioną.

Mažuose burbuliukuose pasirodė vienas PokeRutulys, paskui du, tada trys. Paskutinis sušvito geltonas deimanto formos daiktas.

– Jėga! Atgaivinamasis preparatas! – šūktelėjo jis ir, baksnodamas burbulus, susirinko laimikį.

– Rimtai? – paklausė Devina. – Iš kur gavai? – Ji spoksojo į savo telefoną, lyg irgi laukdama pasirodant atgaivinamojo preparato.

– Aš dabar penktojo lygio treneris, pameni? – tarė Itanas. Jis tik šią popietę perėjo į naują lygį, ir penktasis jau dabar jam patiko. Negalėjo sulaukti, kada įstos į „Išminties“ komandos treniruočių salę ir galės pradėti treniruoti savo pokemoną!

Mama atidarė Mažosios bibliotekėlės dureles ir nužiūrėjo knygas. Tai buvo jos taisyklė: jie kas vakarą turi apžiūrėti, kurios knygos naujos. Bet Itanas pastebėjo, kad ji tuo pat metu suka savo medalioną.

– O, kiaušinis! – nudžiugo ji. – Dabar tereikia tik dar vieno inkubatoriaus...

Devina nušuoliavo šaligatviu savo draugės Džianos namų link, o Itanas viltingai dirstelėjo į jos laukujes duris. Vyresnysis Džianos brolis Karlas buvo rajono „Pokémon GO“ ekspertas. Jam tebuvo keturiolika – ketveriais metais daugiau nei Itanui – bet jis jau pasiekė dvyliktą lygį. Be to, jis buvo „Dotės spurgų“, „Išminties“ komandos treniruočių salės Pagrindinėje gatvėje, vadas.

„Jis tikriausiai spurginėje, treniruoja savo pokemoną“, – pamanė Itanas. Bet slapta tikėjosi, kad Karlas išdygs tarpduryje ir eis su juo medžioti pokemonų. Pasiekęs dvyliktą lygį, jis nuolat aptikdavo retų pokemonų, kurių daugiau niekas nematydavo, ir Itanas mėgdavo sekioti iš paskos – na, bent kai Karlas leisdavo.

Laukujės durys sudrebėjo, ir Itanas sulaikė kvapą.
Karlas?

Ne. Išlindo Džiana, tamsios jos garbanos šokčiojo aplink veidą. Buvo užsimaukšlinusi savo sėkmingąją kepuraitę su dviem antenomis ant pakaušio – todėl priminė didžiulį vabalą. Anot jos, kepuraitė padeda rasti vabalų tipo pokemonų – jos mėgstamiausių. Bet Itanas nebuvo tuo toks tikras.

– Ar galima kartu su jumis pamedžioti pokemonų? – paklausė ji, nė nelaukdama atsakymo.

– Aišku, Džia! – atsakė Devina. Ji palinko prie telefono ir išsiregistravo. Džianos tėvai žadėjo jai nupirkti telefoną, vos tik sukaks dešimt metų – bet Devina visada mielai dalydavosi savuoju.

Džiana suvedė savo vartotojo vardą, Itanas dirstelėjo į ekraną.

– Tavo trenerio vardas Giadude99?

– Aha. Pagauni? – paklausė Džiana. – Kaip Geodude, tik su mano vardu.

Devina nusijuokė.

– Aha, pagaunu. Tavo avataras irgi visai mielas.

Telefonas Džianos rankose suvibravo, Devina žvilgtelėjo į ekraną – ir tučtuoju atšlijo.

– Fui, bjaurybė Ratata. Tau nebūtina jos gaudyti, Džia. Bėk! Spustelk mygtuką viršuje.

– Kodėl nebūtina gaudyti Ratatos? – paklausė Itanas. – Maniau, nori surinkti visus.

– Nes Ratata man nepatinka. Jeigu man nepatinka bjaurus žiurkiškas pokemonas, galiu jo ir negaudyti, –

pareiškė Devina. – Ir jeigu man *patinka* mano Pidžių pulkas, galiu jų nekeisti.

Paskutinius jos žodžius Itanas nuleido negirdomis.

– Vadinasi, jeigu tavo ekrane pasirodytų pati galinčiausia Ratata su didžiausia pasaulyje kovine galia, nė *nemėgintum* jos pagauti? – nepatikėjo jis.

Devina gūžtelėjo.

– Tu žaidi kaip tu nori, aš – kaip aš noriu.

Oho. Itanas negalėjo patikėti, kad ji ką tik jam išrėžė mamos šūkį! Bet jam dar nespėjus paprieštarauti, Džiana pirštu ekrane pasuko PokeRutulį. Šis ėmė kibirkščiuoti. Tada ji sviedė jį į Ratatą – ir pataikė tiesiai į tarpuakį.

Rutulys dzingtelėjęs atšoko nuo kaktos ir kaipmat įtraukė pokemoną vidun.

– Opa! Pagavai pirmu kartu! – pagyrė Itanas. – Ir dar suktu metimu. Karlas išmokė?

Džiana papurtė galvą.

– Jis man net neleidžia kartu žaisti.

„Pažįstu tą jausmą“, – pamanė Itanas. Jis irgi pagavo Ratatą normaliu metimu – bet tik trečiu bandymu. Tada metė paskutinį žvilgsnį į Karlo duris ir nukulniavo šalin.

Kitoje PokeStotelėje – greta Fazanų rančos gamtos draustinio ženkle – Itanas susirinko dar keletą daiktų. Šiškų vietoj trijų ar keturių gavo net šešis PokeRutulius. Tas penktas lygis tikrai ne juokai!

Bet, telefone ieškodamas pokemonų, berniukas su nerimo pajutęs, kad kažkas keliu seka paskui jį. Dirs-
telėjęs per petį pamatė, kad tai – Breidenas. Tą baltų plaukų kupetą Itanas atpažintų bet kur.

Suvokęs, kad Itanas jį stebi, Breidenas suklupo šalia savo auksaspalvio retriverio ir ėmė krapštytis su jo antkakliu.

Itanas pagreitino žingsnį ir prašvilpė pro Deviną ir Džianą.

– Kur leki? – paklausė Devina. – Ką nors pamatei? – ir išispitrėjo į ekraną.

– Mane seka Breidenas Didysis, – šnipštelėjo jis.

– Pala, o judu su Breidenu ne draugai? – paklausė Džiana.

– *Buvome*, bet jis pavogė mano PokeRutulių kepuraitę ir neprisipažino.

– Tavo naująją juodą beisbolo kepuraitę? – paklausė Devina.

– Taip, tą. O tada pavogė dar ir mano sugalvotą tobulą šuns vardą!

Džiana atsisuko į Breideno kalytę.

– Koks jos vardas?

– Likitung, kaip pokemonas. Trumpiau – Liks, – tarė Itanas. – Ketinau taip pavadinti *savo* šunį, jei kada jį turėčiau.

– Aš būčiau tą kalytę pavadinusi Tvinke, – išsišiepė Devina. – Ji auksinė iš pažiūros, bet saldutė viduje!

Džiana nusijuokė, bet Itanas nepaliovė kalbėti – regis, negalėjo sustoti.

– Breideno mama perka jam laimingus pokemonų kiaušinius, smilkalus ir jauką, kad jis galėtų kaupti patirties taškus. Ar patirties taškų jau niekas *neberenka*?

– Oho, – tarė Devina. – Tikrai siunti ant Breideno.

– Na, jis gyrėsi, kad pirmesnis pasiekė penktą lygį. Ir, žinoma, įstojo į „Drąsos“ komandą – jiems terūpi būti geriausiems. Tai jeigu jis geriausias, kodėl sekioja *mane*? Tikriausiai nori pamatyti, kurį pokemoną pagausiu, kad ir jis galėtų pagauti tokį pat.

Devina kryptelėjo galvą.

– Pala, ar ne taip tu elgiesi su Karlu?

Itanas atsiduso. Sesuo kartais visai nieko nesupranta.

– Gal tu eik pagauk dar vieną Pidžį ar ką, – burb-
telėjo jis.

Ji gūžtelėjo pečiais.

– Gerai, gal taip ir padarysiu.

Ji nukulniavo šalin su Džiana, o Itanas atsigrižo į Breideną – šis turėjo drąsos atvirai mūvėti PokeRutulių kepuraitę. „Mano kepuraitę“, – pamanė Itanas. Jo žvilgsnis nukrypo žemyn į šunytį ir širdį suspau-dė. „Kai kurie vaikai gauna viską, ko trokšta. Mes, visi likusieji, turime sunkiai dirbti, kad tai užsitarnautume!“

Jis atsiduso ir nuėjo toliau. Pokemonai patys nepasigaus, o patirties taškai nesusirinks.

Staiga priekyje cypatelėjo mama.

– Išsiritu mano kiaušinis!

– Kurį pokemoną gavai? – sušuko bėgdama prie jos Devina. – Parodyk!

– Panašu į... Džigl pafą.

– Nori pasakyti, Džiglipafą? – paklausė Devina. – Mano mėgstamiausias!

Itanas papurtė galvą. Atrodo, kad kiekvienas nau-

jas pokemonas yra Devinos mėgstamiausias. Bet Džiglipafas iš tiesų retas. Devina kažkaip pasisekė aną savaitę pagauti rausvajį pokemoną, kai su tėčiu sėdėjo prie „Dotės spurgų“.

– Taip, man regis, tai Džiglipafas, – tarė mama. – Geriau jau paskubėsiu ir į inkubatorių įdėsiu kitą kiaušinį.

Ji pasikrapštė telefone ir vėl pasileido eiti – šįsyk dar greičiau.

Itanas nuskubėjo iš paskos – beviltiškai troško pasprukti nuo Breideno. Bet tėtis atsiliko, klaidžiodamas palei gamtos draustinio medžių eilę.

– Pasakyk mamai, kad prisivysiu! – šūktelėjo jis. – Pastebėjau Katerpį...

– Žolė banguoja! – suriko Devina ir nulėkė į lauką priekyje, tapšnodama telefono ekraną. – Panašu į Avizaurą – o gal net Venuzaurą. Čia, vos už kelių žingsnių!

Itanas ir Džiana lipo jai ant kulnų. Devina neblogoi sekėsi ieškoti pokemonų. Be to, ji vienintelė naudojosi žaidimo sekimo funkcija, kad sužinotų, kokie pokemonai slepiasi aplink.

Bėgdamas Itanas sukryžiuo pirštus su viltimi, kad ten tikrai Venuzauras. Susimąstė, ką dar jie galėtų rasti lauke. Viktrybelį? Ooo, gal Skaiterį? Jo širdis iš nekantrumo lėkė šuoliais.

O tada už nugaros pasigirdo riksmas ir stabdžių cypimas.

Itanas apsisuko.

– Tėti?

Šaligatvis buvo visiškai tuščias.